

Sygn. akt I UK 568/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania T.N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lipca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 12 lipca 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w G. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. z 6 lutego 2015 r. odmawiającej przyznania ubezpieczonemu emerytury z powodu nieudowodnienia 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. polegające na niedokonaniu wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przez lakoniczne i pobieżne rozpoznanie zawartego w

pkt. 1 zarzutu niewyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, tj. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyliczenia stażu pracy ubezpieczonego przy uwzględnieniu, iż w okresie od 26 października 1971 r. do 24 kwietnia 1974 r. ubezpieczony wykonywał pracę ponad normę wynikającą z przepisów o zatrudnieniu, tj. wykonywał ją również w soboty i niedziele w wymiarze ponad 8 godzin oraz nie przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i wymiaru tej pracy; a także naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia w sposób niezgodny z regułami wymaganymi przez ustawę, w szczególności z uwagi na lakoniczne odniesienie się do zgłoszonych w apelacji zarzutów procesowych, co w konsekwencji uniemożliwia dokonanie kontroli kasacyjnej zaskarżonego wyroku.

Zdaniem skarżącego skarga zasługuje na przyjęcie do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, ponieważ Sąd Apelacyjny nie rozpoznał w sposób wyczerpujący zarzutów apelacji, co oznacza, że nie dokonał wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji czego zaskarżony wyrok jest sprzeczny z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Zdaniem skarżącego w konsekwencji tej sprzeczności skarga kasacyjna jawi się być oczywiście uzasadniona, nadto wyrok jest niezgodny z prawem i sprzeczny z poczuciem sprawiedliwości. Ponadto, skarżący wskazał, że niniejszej sprawie niewątpliwie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia tego, czy powyższe uchybienia nie doprowadziły do naruszenia prawa ubezpieczonego do równego traktowania stron w postępowaniu cywilnym, jak i do naruszenia zasady wydawania orzeczeń sądowych w oparciu o pełny i kompletny materiał dowodowy z uwzględnieniem wszystkich wniosków dowodowych zgłaszanych przez strony w toku postępowania dowodowego, a mających na celu legitymizację tych działań i zachowań stron, które stanowią podstawę stawianych im zarzutów.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po pierwsze, należy podkreślić, że Sąd Najwyższy, działając jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. W konsekwencji przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jednocześnie koniecznym jest podkreślenie, że Sąd Najwyższy na etapie przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje natomiast podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. przykładowo postanowienie SN z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia twierdzeniem o jej oczywistej zasadności ze względu na sprzeczność zaskarżonego wyroku z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Jeżeli chodzi o szczególną podstawę przedsądu, która została ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to powołując się na tę przesłankę, skarżący powinien, odrębnie od wskazania i uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wskazać i wykazać naruszenie konkretnego przepisu prawa, które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551). W celu spełnienia tej przesłanki nie wystarczy zatem zawrzeć w treści skargi stwierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona, lecz należy wykazać tę oczywistość przez odwołanie się do takiej argumentacji,

która prima facie wskazuje, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienie SN z 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541).

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. We wniosku ograniczył się jedynie do twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Odnosnie drugiej okoliczności wymienionej we wniosku, istotne zagadnienie prawne, jeżeli ma uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to powinno: (-) zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy; (-) zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; (-) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą; (-) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości, których rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej, a nadto (-) powinno odnosić się do konkretnego przepisu albo konkretnej regulacji prawnej, co oznacza konieczność wskazania przez skarżącego, jakiego przepisu prawa (zespołu przepisów lub norm prawnych) dotyczy przedstawiane zagadnienie (por. postanowienie SN z 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, LEX nr 15154455 oraz powołane tam orzecznictwo; postanowienie SN z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158). Tym samym ograniczenie się do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zostało przedstawione bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których wynika (por. postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Skarżący nie spełnił ww. wymogów. Wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sformułował je nie jako ogólny i abstrakcyjny problem sprowadzający się do rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjnych sprecyzowanych we wniosku przepisu (przepisów) prawa, ale jako konieczność ustalenia przez Sąd Najwyższy, czy wskazane przez niego, lecz bliżej niesprecyzowane uchybienia wystąpiły w tej sprawie i jakie były ich skutki.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., art. 99 k.p.c., a także § 10 ust. 4 pkt 2

w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), oraz art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

as